

[Holger Eriksen.]

Jeg beklager derfor, at det radikale parti har fundet det nødvendigt at rejse en agitation på et så letfærdigt grundlag.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Jeg mener, at jeg ganske tydeligt i mit første indlæg gav udtryk for, at forhandlingsretten var et gode, og at det var en fordel, at man kunne bygge en lovgivning på et forlig. Men jeg understregede samtidig, hvad jeg stadig mener er berettiget, også efter de to sidste ærede taleres indlæg, at rigsdagen måtte have lov til at sige sin mening, hvor man syntes, at der var åbenbare urimeligheder på det ene eller det andet punkt. Der kan ikke være tale om, at man derved undergraver hele forligsordningen.

Jeg forstår meget vel, at det er vanskeligt for en finansminister at forhandle med organisationslederne, når han ikke er 100 pct. sikker på, at rigsdagen står bag ham i alt, hvad han går ind på, og jeg forstår også, at de organisationsledere, der forhandler, synes, det er vanskeligt, hvis de kan komme ud for kritik bagefter af det, de er gået ind på. Det forstår jeg, og jeg dømmer ikke de enkelte, der forhandler om disse forlig, fordi de har handlet, som de syntes de måtte gøre, men jeg mener, at det er rigsdagens forpligtelse at sige sin mening på disse områder.

Jeg og også mit parti bøjer os jo så meget for forliget, at det kun er ganske uvæsentlige ændringer, vi peger på for at sige: her synes vi at der er gjort nogen uret, her synes vi at der må rettes noget op. Og så kalder man det agitatorisk, når et parti siger sådan, selvom man vil stemme for forslaget! Jeg mener, at man bør sige sin mening, og andet end det har det radikale venstre ikke gjort.

(Kort bemærkning).

Holger Eriksen: Det er meget godt, at vi nu får en forsikring om, at det radikale parti værdsætter forhandlingsretten, men når det radikale parti samtidig gennem sine handlinger gør alt for at torpedere den, tror jeg nu ikke, at denne værdsætning er ret meget værd.

(Kort bemærkning).

Kirsten Gloerfelt-Tarp: Hvis man på forhånd har bundet sig til at rette sig efter

et forlig, kan jeg ikke se, at der er ret meget tilbage for rigsdagen at foretage sig i disse sager. Et forlig er ikke sakrosankt, og vi har ved vor kritik ikke undergravet hele forligsordningen.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslag nr. 1 udenfor betænkningen (se foran)

forkastedes med 91 stemmer mod 6.

§ 1

vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 2 udenfor betænkningen (se foran)

forkastedes med 93 stemmer mod 6.

Ændringsforslag nr. 3 udenfor betænkningen (se foran)

betragedes som *bortfaldet* efter forkastelsen af ændringsforslag nr. 2 udenfor betænkningen.

§ 2, §§ 3—8 og lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændringer i og tilføjelser til lov nr. 301 af 6. juni 1946 om statens tjenestemænd [vedrørende hjemmeværnets tjenestemænd].

(Første behandling findes i tidenden sp. 3390; udvalgets betænkning findes i tillæg B. sp. 1193).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under eet.

Ordføreren (Karl Olsen): Udvalget har i nogle møder drøftet lovforslaget og haft samråd med forsvarsministeren, idet der i udvalget blev rejst et spørgsmål vedrørende ydelse af bestillingstillæg til 2 civile konsu-